

ELISABETTA GNONE

Olga a papírlány

A KÜLÖNLEGES UTAZÁS

MÓRA

i Libri

della Quercia

ELISABETTA GNONE

Olga
a papirlány

A KÜLÖNLEGES UTAZÁS

A könyvet tervezte: Elisabetta Gnone
Borítóterv: Scozzese Design
Fotók: Mattia Reiniger
Tördelés és digitális utómunka: Litomilano

A BOMBUS PRODUCTION

© 2015 Bombus S.r.l. per Elisabetta Gnone
(szöveg és illusztráció)

A mű eredeti címe:
Olga di carta – Il viaggio straordinario

Fordította: Todero Anna

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely
részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása,
másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve
a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

Hungarian translation © Todero Anna, 2018
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

ELISABETTA GNONE

Olga a papírlány

A KÜLÖNLEGES UTAZÁS

PAPÍRKIVÁGÁSOK LINDA TOIGO

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Ez egy igaz történet.

Arról szól, hogy Dzsubát úr idomított medvéje kettévágott, és a Rugóemberke összeragasztott celluxszal. Nála mindig van egy tekercs cellux, mert időnként előfordul vele, hogy elválik a doboz aljától, és messzire röppen. A repülő nő kölcsön akarta adni az egyik ragtapaszát, de én azt mondom, hogy amikor az embert kettévágják, csak valami erősebb tudja összetartani.

*Madame Tartare-nak
és Monsieur Tatinnek*

ELŐSZÓ

Mindenki tudta, hogy Olgának különös tehetsége van a meséléshez, és amikor a kis Papel lány újabb történetbe kezdett, valamennyien köré gyűltek, hogy meghallgassák. Ki tudja, miért? Talán mert aki sosem tette ki a lábát a faluból, az valósággal éhezett a világ megismerésére. Vagy talán mert minden történet megcsiklandozta kissé az elméjük valamelyik rejtett zugát, és álmokká, reményekké alakította át a gondokat és a gondolatokat. De az is lehet, hogy az ismeretlen, a rendkívüli varázsa vonzotta őket. Mindenesetre tény, hogy amikor Olga Papel mesélni kezdett, a közelében mindenki a fülét hegyezte, az ablakok kitárultak, az udvarokban elhalt a fecsegés, kíváncsi arcok bukkantak elő a kitergetett ruhák közül, és az emberek széket vonszolva siettek ki a házakból.

Bármilyen különös is, ez az alig tizenegy éves kislány a falu teljes lakosságát lázban tartotta, és Balico grófságában másról sem beszéltek, mint róla: Olgáról meg az ő hihetetlen történeteiről, amelyekről határozottan állította, hogy mindet személyesen élte át.

– Lehetetlen! – szögezték le egyesek.

– Bár úgy lenne! – sóhajtoztak mások.

– Olyan mély átéléssel mesél, hogy csakis igaz lehet! – gondolták sokan. Egyesek összevesztek, sőt akár hajba is kaptak a történetek miatt: aki nem hitte, hogy igazak, nem tudta, miként bizonyíthatná, hogy kitalációk, aki meg nem hitte, hogy kitalációk, nem tudta bebizonyítani, hogy igazak, legfeljebb felhívta a figyelmet a részletek pontosságára.

Minden apróság, amit Olga elbeszért, még a legkülönböbb is, tökéletesen beleillett a történetbe; a szereplők, akikről azt állította, személyesen ismeri őket, hihetőek voltak, még a leghóbortosabbak is; az események, amelyekben ő volt a főszereplő, bármilyen szokatlanoknak, már-már valószínűtlennek tűntek, nem nélkülözték az értelmet és a logikát.

– Ugyan miféle kislánynak van olyan csavaros esze, hogy ilyen történeteket találjon ki? – kérdezték, akik hittek neki.

– Az olyan kislánynak, aki tud olvasni, és képes emlékezetből elismételni, amit olvasott – vágták rá a kétkedők.

– Az olyan kislánynak, akinek szertelen a fantáziája – állította Olga tanítója.

– Az olyan kislánynak, akit megszállt az ördög! – sipította a vén Cherpia, aki mindenben csak a rosszat látta.

– Az olyan kislánynak, akiben van valami furcsa – susogták a pletykafészek.

– Az olyan kislánynak, akinek gyakrabban kellene templomba járnia – prédikálta a plébános.

– Akinél nincs jobb barátnő a föld kerekén – sóhajtott Debris asszony, Bruno anyukája. Bruno volt Olga legjobb barátja, akit mindenki csak Brucónak csúfolt. (Ez a helyi

nyelven hernyót jelentett.) – Nem tudom, mi lenne a fiammal Olga meg az ő története nélkül!

– Egy boszorkánynak – dörögte Fancsali, a révész, aki hallott egy-két részletet a történetekből, amikor Olgát meg a barátait átvitte egyik partról a másikra, és ezek a részletek egészen elbűvölték.

– Az olyan kislánynak, aki feltűnést akar kelteni – dohogott Olga nagymamája. – Szakasztott olyan, mint az anyja! Hogy a megboldogult dédnagymamájáról ne is beszéljek! Anyám mindenütt az elhunytak lelkét látta, és minden sarokban hagyott egy kis aprópénzt, hogy szegény szellemek meg tudják fizetni a Mennysországba vezető utat. Ő úgy tartotta, minden halott jó, és megérdemli, hogy a Mennyei Atya asztalánál ülhessen.

– Az olyan kislánynak, aki megtanulta, hogyan győzze le a félelmet – mondta végül a bölcs asszony, Tomeo, aki nap mint nap az emberi lelket borotválta, fodrászolta.

– Ugyan mitől félne? – kérdezték a többiek.

– Hát a szörnyektől, akik a történeteiben szerepelnek, és akiktől mindannyian félünk!

OLGA PAPEL

Olga Papel karcsú volt, mint a nádszál, annyit evett, mint egy kismadár, még levegőt is alig vett. Jóformán nesztelenül létezett, csak valami könnyű susogást keltett, mint amikor a szél továbblapozza a könyvet. Egyik pillanatban itt volt, a másikban ott; bőrig ázva ugrott ki a legszárzabb helyről, homoktól piszkosan került elő a hóborította erdőből, napszúrást kapott az esőben.

A nagymamája mindig azt mondogatta, hogy amióta Olga megszületett, az az érzése, hogy egy kísértettel él: látja, hogy a kislány kilép a házból, de a következő pillanatban már ott alszik a tűz mellett; hallja, hogy beszél, pedig nincs is otthon, kiment játszani a mezőre; és telihold idején még ennél különösebb dolgok is történtek.

Nora csak mosolygott. Mihelyt a mag befészkelte magát a hasába, azonnal tudta, hogy Olgát várja.

– Isten hozott – suttogta neki –, remélem, kényelmes helyed lesz.

Az első pillanattól kezdve szerette, és miközben izgatottan várta, hogy megismerje, szakadatlanul beszélt hozzá. Leírta neki a házat, ahol megszületik majd, a falut, ahol az otthona lesz, a vidéket, ahol felnő.

És minden este elmondott neki egy történetet.

Amikor Olga egy viharos téli éjszakán, egy hónappal idő előtt a világra jött, Nora ujjongott örömeiben, mert az újszülött pont olyan volt, amilyennek elképzelte: barna hajú és eszes.

– Hogy barna hajú, az még hagyján – jegyezte meg Almida nagymama –, de hogy eszes... Fél órája született, még nem is ismered!

– Hogyne ismerném! Mindig is ismertem! – felelte Nora.

– Lehetséges – dünnyögte a nagymama. – De most etesd meg, mert vékony, mint egy kukoricalevél. És mi lesz a neve?

– Olga – suttogetta az anya, miközben megcsókolta a lányát –, jó gömbölyű név az én papírvékony kislányomnak.

Így nevelte a kislányt Nora, anélkül hogy szemernyit is változtatott volna a szokásain, a nagymama kéretlen segítségével, férj nélkül.

Olga még az anyja hasában volt, amikor az apját a szőlőből hazatérőben halálra sújtotta egy villám. És mivel szinte pontosan ugyanazon a helyen halt meg annak idején Olga nagyapja is, akit szintén villámcsapás ért, a faluban arra kezdtek gyanakodni, hogy a Papel család el van átkozva. Az, hogy a kislány egy hideg, viharos éjszakán született, a kelleténél egy hónappal korábban, és ráadásul egészen picurka volt, csak tovább táplálta ezt a szóbeszédet.

– Lehetséges, hogy nem is marad életben – mormogták a boltokban.

– Azt hallottam, fura kis szerzet – sügtak össze az aszszonyok a templomban meg az utcán.

– Fura? Milyen értelemben?

– Fura, és kész!

Nora ügyet sem vetett rájuk. Túlságosan boldog volt, és túlságosan sok volt a dolga: a férje halála után őrá maradt a birtok és a jószágok gondja. Neki kellett dolgozni a szőlőben, művelni a konyhakertet, gyomlálni a mogyoróligetet, nyírni a fűvet, gondozni a kecskéket, a kocát, a két szamarat, a libákat meg a tyúkokat, továbbá távol tartani a rókákat meg a nyesteket, és nevelni Olgát.

A gonosz pletyka volt a legkisebb gondja. Olga meg az egyetlen öröme. Kendőbe csavarta a kislányt, és a hátára kötve mindenhová magával vitte. Elmagyarázta neki, miként zajlik a mezei munka, megismertette vele a szerzőket, elárulta a finom szőlő és a zamatos gyümölcs titkát. Mesélt neki az apjáról, a nagypapjáról, a nagybátyjairól, az őseiről. És nevetett, sokat nevetett, pedig nem volt könnyű élete, számtalan gond nyomasztotta. És amikor Olga nagyobb lett, anya és lánya együtt nevetett, és a nap végén mindig otthagytak valahol egy pénzérmét egy vándor lélek számára. „Ha nem segítenek, nem bírtuk volna, ugye, Olga?” – mondogatta Nora, miközben kapával a hátukon hazafelé tartottak.

Vasárnaponként bebarangolták a vidéket. Nyáron megfürödtek a Zöld tocsogóban, melynek vize a nevével ellentétben hűs volt és áttetsző. Megkeresték az új csapásokat, amelyeket a kecskék tapostak ki, és rejtett zugokra letek, illatos füveket szaglászta, epret és fügét szedtek.

Télen azt játszották, hogy a hóban látott nyomok alapján megpróbálták kitalálni, milyen állat járt arra. Ha nagyon hidegre fordult az idő, szénát és sőt vittek az erdőbe a vadon élő állatoknak, diót meg mogyorót adtak a móku-

soknak, hogy megszelídítsék őket, és tűzifát gyűjtöttek. Nagyon boldog időszak volt ez.

Hatévesen Olga már egyedül járta a vidéket. Almida nagymama néha utánaküldte Valdót, a kutyát, aki tudta, hogy vigyáznia kell a jószágra meg Olgára. A kislány hosszú beszélgetéseket folytatott vele. Megmutatta neki a farkasok és a vaddisznók nyomait, elmesélte az álmait meg a gondolatait, sokszor még tanácsot is kért tőle, és bevonta a kalandjaiba. Azt állította Valdóról, hogy okos, sőt egyenesen bölcs, kifinomult modorú, érzékeny állat.

Olga rendes kislány volt: az iskolában mindig figyelt, esténként tanult, és a nagymamától kapott könyveket olvasta, meg azokat, amiket titokban vett el a bejárati ajtó mögött álló, mindössze hárompolcos kis könyvszekrényből.

Legjobban a zöldgyík- vagy gránátalmaszínű borítójú könyveket szerette, amelyekre domború aranybetűkkel írták a címet. Ha a történet elég izgalmas volt, egyetlen éjszaka alatt elolvasta, aztán hajnalban lábujjhegyen odasettenkedett a könyvszekrényhez, és visszarakta a helyére, mielőtt aludni tért volna.

Aludt és álmodott, és néha a frissen kiolvasott könyv lapjai közé álmodta magát; érezte a papír puhaságát és a nyomdafesték szagát. Erről az álomról senkinek sem mesélt, csak Valdónak. Még a legjobb barátainak, Mímának és Brucónak sem. Pedig leginkább nekik szokta elmesélni a történeteit...

A PAPÍRLÁNY

Egy hideg téli napon a hófödte Montetaba faluban született egy papírlány.

Az emberek felfigyeltek a rendkívüli eseményre, de mivel ezen az isten háta mögötti vidéken, az égbe nyúló hegyek közt történt már ilyesmi, hamar alábbhagyott az érdeklődés.

Mindenki emlékezett a sárfiú és az üveglány történetére, nemzedékről nemzedékre adták át egymásnak a többi mesével és legendával együtt, amelyeket évszázadok óta meséltek az ég és a hó közé rekedt falucskában.

Így hát Montetaba lakói kissé csodálkoztak, aztán szépen tudomásul vették a dolgot, és visszatértek a megszokott életükhöz.

Amikor összetalálkoztak a papírlánnyal meg az anyukájával, üdvözölték őket, és csupa olyasmit mondtak, amit akkor szoktak, ha valakinek nemrég született gyereke. Óvatosan, ujjbeggyel meg is simogatták a kicsit.

Csak azon morfondíroztak Montetaba lakói, hogy ez is úgy végződik-e, mint az előző esetek. Azon tűnődtek, mi történik majd, amikor a kislány megnő. Volt, aki már most szánakozott a szegény anyán.

Eltelt tíz év, és egy este, vacsora közben – pontosan ugyanúgy, ahogy előzőleg a sárfiú meg az üveglány tette – a papírlány bevallotta az anyjának, hogy szeretne elmenni a híres varázslónőhöz, Ausoliához, hogy megkérje, adjon neki rendes külsőt, és varázsolja ugyanolyan hús-vér gyerekké, mint amilyenek a többiek.

– De hiszen már most is olyan vagy, mint ők! – győzködte az anyja a könnyeit törölgetve.

– Nem, anya – felelte Olga. – Én más vagyok, egészen más, mint a többi gyerek! És nem akarok többé ilyen lenni!

Az anya megértette a lányát, de az utazás pusztá gondolata is rémülettel töltötte el. Hosszú és veszedelmes út vezetett a varázslónőhöz. Sok-sok éve történt, hogy a sárfiú meg az üveglány nekivágott, de csak egyikük tért vissza, a fiú, és a külseje mit sem javult, sőt! Olyan félelmetesen festett, hogy végül elűzték a faluból. El kellett hagynia az otthonát és a szeretteit, magányosan kóborolt az erdőben, mint valami vadállat. Egy idő után teljesen eltűnt a szemük elől.

Amikor a kislány csomagolni kezdett, az anya beletörődően sóhajtott.

A lány csupán a legszükségesebb holmikat rakta az útításkába: három cédulát (egyiken az otthoni címe, másikon a neve állt, a harmadikon pedig a családja rövid története – hátha olyan hosszúra nyúlik az út, hogy elhomályosulnak az emlékei), egy jegyzetfüzetet, az anyja arcképét, egy zacskót, benne tíz pénzérmével, színes ceruzákat szalaggal összekötve, néhány papírlapot, egy üveg ragasztót, egy kis ollót, egy ecsetet meg a papír-

takarót, amivel takarózni szokott, gondosan négyrét hajtva.

Az anyjától kapott egy ernyőt, nehogy elázzon az esőben.

- Nagyon vigyázz, kislányom, nézz mindig a lábad elé!
- intette az anyja, miközben magához szorította. - Óvakodj a pocsolyáktól, a zivataroktól és az északi szélről! És tartsd távol magad a tűztől, életem.

Azután megtört szívvel nézte, ahogy a lánya elhagyja a házat.

- Várj meg, anya! Visszajövök, ígérem! - búcsúzott tőle Olga

Bruco végre abbahagyta a sírást. A járda szélén ült, és az ingujjával törölgette az orrát; a térdén egészen átázott a nadrágja.

- Hogy is... hogy is hívták a kislányt? - kérdezte Olgától még mindig csukladozva.

- Olgának - emlékeztette a lány -, ugyanúgy, mint engem.

- Á, tényleg - bólogatott a fiú.

Mimma összeborzolta Bruco vöröses fürtjeit.

- Rá se ránts azokra a hülyékre! Ha komolyan veszed őket, ugyanolyan hülye vagy, mint ők, érted? - mondta neki. Brucót már megint kicsúfolta Grumo Malan meg a bandája. - Csak azért szórakoznak veled, hogy feldühítsenek, nem veszed észre? Mindig ugyanazt hajtogatják! Olyan szálnalmasak, hogy inkább őmiattuk kéne sírnod!

- Azért sírok, mert igazuk van! - háborgott Bruco. - Mindenki látja, hogy puhány vagyok, pápaszemes féreg,

almarágó hernyó! Ezeket mondják rólam! Undorító vagyok!

– Hé! Lassan a testtel! Itt senki sem undorító! Azért mondják, hogy feldühítsenek. Ha nem vennéd a szívedre, nem mondanák. Nézd meg Bulit: őt bezzeg nem csúfolják, pedig olyan, mint egy bulldog, azért is nevezik Bulinak. Tudod, mi a különbség köztetek? Az, hogy ő fütyül rá, te meg az első szónál sisteregni kezdesz, mint egy kuktafazék, és már folynak is a könnyeid. Ők meg jót nevetnek!

– Miért, mi olyan nevetséges abban, hogy sír valaki?

– Szerintem semmi. De én nem is vagyok olyan akasztófavirág, mint ők. Tudod, mit mondok neked, Bruco? Amikor csúfolnak, kezdj el nevetni, így: hahaha! Ne vess egy jót! Meglátod, mindjárt abbahagyják! Vagy vegyél példát Olgáról, aki csak megy előre, nem néz se jobbra, se balra. Akkor ő mit mondjon? „Fura Olga”, „Keszeg Olga”, „Füllentős Olga”... hányszor hallottál ilyeneket azoktól a tökfektől? Nem vagyunk egyformák, Bruco. Rendben, lehet, hogy nem vagy se görög isten, se izompacsirta, kreol bőröd van, szemüveget viselsz, úgy ejted az r-eket, mint a békák, és a hajad olyan narancssárga, mint egyes hernyók. De attól még...

– Raccsolásnak hívják.

– Kicsodát?

– A beszédhibámat. Raccsolásnak hívják – magyarázta Bruco. – Attól van, hogy nem tudom, hová tegyem a nyelvem, amikor az r-et kell kimondanom, és ezért torokból mondom.

– És amikor azt mondod, „rozsmaring”, úgy zúgsz, mint egy traktor – tette hozzá Mimma. – De udvarias gyerek

vagy, az iskolában valóságos zseni, és ha akarsz, egész helyes tudsz lenni. Vagyis, amint látod, nem is vagy olyan rémes. Nézz meg engem: én vagyok a legalacsonyabb az osztályban, a hajam sárszínű, és pipaszár lábam van. Viszont csodálatosan kék a szemem, és gyorsabban futok, mint sok fiú! És Olga? Hát ő fantasztikus, egyszerűen fantasztikus, úgy, ahogy van. Szóval csak azt tudom mondani neked: füttyölj a gúnyolódókra! Füttyölj rájuk, és kész, Bruco!

– Bikor vagyok éd egész helyes? – kérdezte a fiú, miközben könnytől nedves térdére szorította a homlokát, és lelógatta a karját. Ebben a testhelyzetben bedugult az orra.

– Hogy mikor vagy egész helyes? – kérdezett vissza Mimma. – Várj csak, mikor is voltál utoljára...

– Egyetlen példa seb jut eszedbe. Csak azért bondod, hogy hagyjab abba a sírást.

– Nem, nem igaz! Igazán helyes tudsz lenni, amikor akarsz!

– És bikor akarok?

– Amikor... amikor... amikor nem vagy ideges!

– Eggyi elég is?

– Nem, akkor is, amikor az orrodát fújod! Meg amikor a csíráztatott babod előbújik a vattából, és örülsz neki. Meg amikor az iskolában kivételesen nem ejtesz tintapacát a papírra, és nem borulsz ki. Meg amikor nincsenek ott azok a martalócok, hogy bántsanak.

– A bartalóc szerindeb kedves szó – tiltakozott Bruco még mindig bedugult orral. – Ha így hívod őket, az azt jelenti, hogy a tudatalattid ösztödös, és épp ezért akaratlad rokodszedvet táplál írádtuk.

Mimma tágra nyílt szemmel meredt rá.

– Miféle rokonszenvről beszélsz? A martalócok bűnözők voltak! Kegyetlen gonosztevők! Gát lástalan gazemberek! Semmiféle rokonszenvet nem táplálok irántuk! Van zsebkendő?

– Vad, de azért... – Bruco előhúzott egy zsebkendőt a nadrágzsebéből, és hangos trombitálással kifújta az orrát. – Nagyszerű hajósok is voltak – folytatta az orrát törölgetve. – Nem is annyira az Antillákon végrehajtott portyázásaikról híresültek el, mint inkább merész tetteikről, rettenthetetlenségükről és talpraesett természetükről. Hogy lenyűgöző öltözködési szokásaikról ne is beszéljünk.

– A „csirkefogók” megfelel? – kérdezte Mimma.

– Nem! Mert a gazfickókkal és a zshiványokkal ellentétben, amelyek szintén szinonimák, a csirkefogók szimpatikusak.

– Áááá! Talán azért, mert nem kötnek bele minden egyes szóba. Mindenesetre – mondta a lány, aki már kezdte elveszteni a türelmét – ha a csirkefogó sem jó neked, akkor legyenek... legyenek szuper...

– Rosszak, Bruco – szólalt meg Olga, és a barátja felé nyújtotta a kezét. – Ők rosszak, te meg jó vagy. És mindig a jók győznek.

Bruco felnézett: Olga ott állt előtte a napsütésben. A fiú megragadta a kezét, és feltápászkodott.

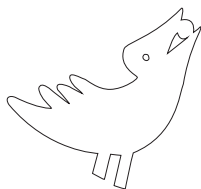
– Nem emlékszem, hogy hívták azt a hegyi falut – mondta, miközben a port verte le a nadrágja hátuljáról. Olga félrebiccentette a fejét, és csodálkozva nézett rá. – Ahol a papírlány élt.

– Montetaba.
– És a varázslónő hol lakott? – kérdezte Mimma.
– Nagyon messze.
– És Olga? Nem te, hanem a papírlány. Végül megtalálta?

– De Mimma! – förmedt rá Bruco. – Tudod, hogy Olga nem így szokott mesélni! Ő nem ugrál egyik témáról a másikra, mint te! Hagyd már abba!

– Brucónak igaza van – helyeselt Olga –, szépen sorjában kell haladni, hogy ne keverjük össze az eseményeket. Nagyon sok idő telt el azóta, nem szeretném, ha kavardás lenne.

A három barát elindult hazafelé. Bruco még mindig szipogott, Mimma fél lábbal a járdán lépkedett, fél lábbal az úton, és mindketten csöndben hallgatták Olgát.

A KUNYHÓ

A kunyhó ajtaja résnyire nyitva állt. A papírlány óvatosan odasettenkedett.

Boldogság töltötte el, amikor a dombról megpillantotta a kis vörös háztetőt, mert ha van háztető, akkor joggal gondolja az ember, hogy ház is van, ő pedig már nagyon elfáradt. Egész álló nap csak gyalogolt, jólesett volna már megpihenni, és szívesen váltott volna valakivel egy-két szót.

- Hahó! - kiáltotta. Bent a házban valami végiggurult a padlón, azután halk motoszkálás hallatszott. - Elnézést, hogy ilyenkor zavarok - kiabálta Olga, és meglengette a kezét az ajtórés előtt, hogy felhívja magára a figyelmet -, szállást keresek éjszakára.

Senki sem felelt.

„Kezd sötétedni, mindjárt lámpást gyújtanak” - gondolta a kislány, és végigfutott a hátán a hideg.

Várt még egy darabig, de miután nem történt semmi, úgy döntött, hogy felmegy a három lépcsőfokon, és bekucskál. Könnyen be is osonhatott volna, hiszen papírból volt, és a legszűkebb résen is befért, akár az ajtó alatt is, mint a levelek, amiket a postás csúsztat be.

Csakhogyan ez a házikó, amelynek vörös teteje és egyetlen ablaka van, nem az ő háza.

Ezért csak bekukkantott a résen: a szobában hűvös volt, és a sötétségből baljós szürke árnyak váltak ki. Olga egy nagy íróasztalt látott, egy kredencet, egy fáskosarat meg egy ágyat. Előrehajolt, hogy jobban lásson, de amikor ismét valami neszezést hallott, összerezzent. Ezúttal hangosabb volt a zaj, és nem távolodott, hanem közeledett.

A kislány hátraugrott, belebotlott a saját táskájába, legurult a lépcsőn, és végül a fűben kötött ki.

Ekkor kinyílt az ajtó, és...

– És? – kérdezte Bruco tágra nyílt szemmel.

– És egy menyét szaladt ki, aztán egy másik is, amelyik valamit tartott a foga között. Mindkettő elfutott a papírlány mellett, aztán eltűntek.

– Te ismerted?

– Kicsodát?

– Olgát, a papírlányt.

– Igen – felelte Olga.

– Személyesen? Úgy értem, hozzáértél, megfogtad a kezét?

– Megfogtam a kezét.

– És milyen volt?

– Vékony.

– Hát persze, hiszen papírból volt. És láttad a házikót?

– Én nem, de ő igen, mert végül is belépett.

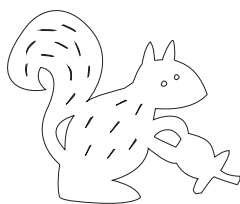
Belőkte az ajtót, még egyszer elkiáltotta magát, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg nincs ott senki, azután belépett a kis szobába. A kredencben lévő tányérokat,

poharakat, csészéket jó ideje nem mosogathatták el, az ételesdobozokból szúrós szag áradt.

Olga odament az íróasztalhoz, és azt látta, hogy tele van fura alkalmatosságokkal, amelyeket szívesen használt volna arra, hogy szép, egyenes vonalakat húzzon.

Az íróasztal mellett egy kosár állt, de nem fahasábok voltak benne, mint ahogy kintről látta, hanem papírtekercsek. Amikor végigsimított rajtuk, érezte, hogy másféle anyagból vannak, mint ő: vastagabból és érdekesebből.

Olga ásított egyet. Tényleg nagyon fáradt volt. Körbenézett, hová feküdhetne le, és meglátta az ágyat: vetetlen volt, és tele kekszmorzsával. Ekkor Olga ismét a papírtekercsekre pillantott: finoman arrébb húzta őket, hogy lássa, marad-e neki elég hely, aztán gondolkodás nélkül összetekeredett, beugrott a kosárba, és álomba merült ☞

AZ ERDŐ

Bruco fújt egyet.

– Hajjaj, már itt is vagyunk a házunknál – mondta, tekintetét az égnek emelve. – Anyukám meglátott, azt hiszem, kénytelen leszek bemenni. De aztán nehogy nélkülem folytassátok a történetet! Várjatok meg!

– Jól van – nyugtatta meg Olga. – Ne izgulj, megvárom, míg megint együtt leszünk.

– Ami holnap lesz. El ne felejtétek, megbeszéltük, hogy elmegyünk a Zöld tocsogóhoz. Aki kimarad, lemarad! – mondta a fiú, miközben ugrándozva indult a házuk felé. Debris asszony a konyhaablakból integetett a lányok után.

– Akkor holnap tízkor itt találkozunk! – kiáltotta Bruco, miközben eltűnt az ajtó mögött.

– Reménytelen eset – sóhajtott Mimma. – Gondolj csak bele, milyen lenne, ha egyszer visszavágna. Odaszólna neki az a szemét Grumo Malan, hogy „Hé, te taknyos!”, mire ő, bumm, behúzna neki egyet.

– Bruco?

– Bruco!

– Szerintem ilyen soha nem lesz.

– Nem, az biztos. De azért jó érzés elképzelni. Hazamész? Elkísérlek egy darabon.

A két barátnő elindult a faluból kivezető úton, amely az erdő felé vitt, a folyón túl elterülő kis völgy felé, ahol a Pappel család lakott. Olga figyelmét időnként elvonta Mimma fecsegéséről valami, amit csak ő hallott: valami zaj, vagy talán csak alig érzékelhető nesz.

Mimma nem zavartatta magát. Olga ilyen volt: az érzékeihez olyan szagok, hangok, mozgások is eljutottak, amelyeket csak a nyulak meg a rókák szoktak észlelni. Senki sem tudta követni. Ilyenkor az volt a legjobb, ha az ember tudomást sem vett róla, és tovább csinálta azt, amit éppen csinált. Bármiféle veszély esetén úgyis Olga volt az első, aki figyelmeztette a társait, ha pedig megjelent előttük egy szarvas, ujját a szájára szorítva intette csendre őket.

Az erdő szélén elvált a két lány útja.

– Akkor holnap tízkor találkozunk – mondta Olga.

– Rendben – felelte Mimma. – Nem félsz egyedül hazamenni?

– Nem.

– Jó neked. Én a helyedben meghalnék, főleg most, hogy kezd sötétedni. Na, szaladj! Holnap találkozunk!

Mimma elnézte, ahogy a barátnője eltűnik a fák fekete árnyai közt, és hirtelen eszébe jutott az a gyanús alak, aki az erdőben élt.

– Üdvözlöm Fancsalit! – kiáltotta.

Fancsali volt a csúfneve Tincredó Codnak, a gyászos képű, vézna révésznek, aki a folyóparton lakott korhadt deszkákból összetákolt viskójában, amely még egy hód-
nak sem kellett volna.

Zárkózott, kiszámíthatatlan ember volt, a bőre egérszínű, az orra hosszú, elől két hatalmas kapafoga volt, mint valami rágcsálónak, és mélyen ülő, vizenyős szeme. Rémes természetű fickó volt, rideg, akár egy kőszobor.

Olga csak az ő segítségével, az ő tutaján tudott hazajutni, mivel a folyó kettészelte a völgyet, hidak pedig nem voltak rajta.

Tizenegy éve naponta csaknem egy órát töltöttek együtt – az átkelés tíz percig tartott, amit ha megszorzunk annyival, ahányszor Olga igénybe vette a tutajt, nagyjából egy óra jön ki –, mégsem barátkoztak össze.

– Szaladj! – kiabált Mimma az erdő széléről.

Olga futásnak eredt, és csak amikor már biztos volt benne, hogy egyedül van, ő az egyetlen emberi lény a sok fa között, akkor állt meg és nézett körül: amióta csak megszületett, nyárfák, juharfák, gesztenyefák, kőrisfák, akácok, fűzfák vetettek árnyékot a dombnak erre az oldalára.

Olga születése óta ismerte őket, hogyan is félhetett volna tőlük? Percről percre változtatták az alattuk elterülő birodalom színét: varázskék, csodazöld, tüneményvörös, arany... Elbűvölő világ volt, amelytől Olga rengeteg ajándékot kapott.

Mélabúsan felsóhajtott. Ezeket a fákat nemsokára kivágják, alig pár centi marad belőlük a föld fölött.

A tönkök idővel újra kihajtanak majd, és az új hajtásokból hosszú évek alatt újabb erdő sarjad. De addig is milyen lesz az élet nélkülük? Hová kerülnek azok az élőlények, amelyek éjjel-nappal elevenné és nyüzsgővé tették a világnak ezt a sarkát? Elmenekülnek? Olga képzeletben már látta is a fűrészszel, fejszével érkező embereket, hallotta a tompa koppanásokat, amint nekiesnek a fák kérgének, a ledőlő

törzsek reccsenését és az eltörő ágak ropogását. Látta a legyőzött fákat, amelyek fülsiketítő puffanással zuhannak a földre. A tisztást előzőlő napfényt. A vakító fénysugarakat, amint áthatolnak az árnyas mohán és a nyirkos gombákon. Mindent kiszáritanak, felperzselnek, lecsupaszítanak.

A rovarok, pókok, lepkék, giliszták, sünök, pelék, mókusok, menyétek, hernyók, nyestek, csigák, szarvasok, nyulak hosszú sorokban hagyják el az otthonukat. Tető nélkül, falak nélkül az erdő többé nem nyújt védelmet számukra. Ez a gondolat mélységesen elszomorította Olgát.

De mit tehetne? A kályhákba tűzifa kell, hogy meleg legyen a házakban. Balicóban hidegek a telek, már decemberben leesik a hó, és márciusig el sem olvad. Ha szalad az ember, kimelegszik, de mégsem lehet éjjel-nappal szaladgálni. Almida nagymamának nem tetszene, ha így próbálnák megmenteni az erdőt.

Olga a levélszőnyegen elnyúlva bámulta a sokszínű égboltot: a madarak behúzódtak az ágak közé, és már visszhangzottak az éjszakai ragadozók első kiáltásai. A lombok reszkettek az esti szellőben: „Csitt, csitt, sötét van, menjetek aludni” – mintha ezt suttozták volna. Olga is kis híján elbóbiskolt a harkályokkal meg a sárgarigókkal együtt, de valami felkeltette a figyelmét, valami, amit még sosem látott: egy lián, egy borostyáninda, amely valahogyan elkerülte az erdész ágnyeső ollóját. Egy nyárfa legmagasabb ágairól lógott le, és egészen a földig ért.

A lány felállt, odament, megragadta az indát, és rángatni kezdte. Jó erősnek bizonyult, úgyhogy mászni kezdett rajta. Egyre magasabbra jutott, mígnem eltűnt a lombok között. Mindig is a fákon átélt kalandok voltak a kedvencei.